

град, свършил колежитъ Louis le grand и S-te Barbe въ Парижъ, дипломиранъ по литература, философия и математика отъ Сорбоната, следвалъ тамъ сжщо и правни и политически науки; билъ на служба по външното министерство въ български легации въ чужбина отъ 1888 до 1921 г. Сега живее постоянно въ Цариградъ. Е. е една високо надарена личностъ, владѣещъ 12 езика, и единъ превъзходенъ любителъ на музиката, — свири много добре на пиано, и обладава единъ твърде приятенъ баритонъ. Той е компониралъ първия български балетъ „Светулка“ — за пиано, преработенъ отъ К. Маханъ, и инструментиралъ отъ Р. Новачекъ и Швертнеръ, а покойния капелмайсторъ на гардиата Хохолъ е го разучавалъ съ оркестра на сжщата. По време провъзгласяване на независимостта (есента 1908), Е. се намиралъ въ София и компонира единъ много сполучливъ „Химнъ за царя“, който се изпълни отъ хора на Добри Христовъ презъ време на тържествата, уредени по този случай. Освенъ балета „Светулка“ и Химна, той е писалъ романси и малки клавирни нѣща.

Екзотична музика — се нарича оная безизкуствена, народна музика, която е плодъ на чужди на европееца музикални чувствавания. Екзотична е, обаче, народната музика не само на извъневропейскитъ народи, но и тази на такива европейски, която не е повлияна отъ европейската художествена музика, а е запазила своята самобитност. Българската народна музика, останала незасѣганата въ своята сжщностъ отъ европейската, е сжщо екзотична.

Екивокъ, фр. Equivoque — двустранно, (букв. двусмислено) — дума, съ която французитъ изразяватъ свойството на акордитъ да принадлежатъ безъ измѣнение, или да се намиратъ въ повече отъ една тоналностъ. Гл. многостранностъ на акордитъ.

Екисонансъ, фр. Equisonanse — дума равностъпанна на унисонъ.

Еклектизмъ — се нарича въ музикалното творчество служенето, заимстването, наподобяването на чуждъ стилъ, безъ той да е така пречупенъ презъ творческото съзнание на имитиращия го, щото да получи нови, лични негови черти.

Екоршвилъ, Жуль — Ecorcheville, Jules — франц. музикаленъ изследвателъ, род. 18 мартъ, 1872, падналъ 19 февр. 1915 при Петерле Хюрлю (жертва на голѣмата война), учителъ история на изкуствата и литература въ Парижъ и Лайпцигъ, и музика при Цезарь Франкъ. Писалъ: „Отъ Люли до Рамо“, „Корней и музиката“ (1906), „Една непозната книга върху танца“, „Апология на таица“ (1909), „Музикална естетика“ (1906), „Гражданския държавенъ актъ на оклеветенитъ музиканти въ Парижкия Шатле отъ 1539 до 1650“ (1907). Цененъ е каталогъ на музикалнитъ творения, намиращи се въ Парижката национална библиотека, (до година 1750), издаденъ отъ Е., подъ името „Catalogue du fonds de musique ancienne (1911). Издадени отъ него „Двадесетъ французски сюити за оркестъръ отъ XVII в.“, споредъ Х. Риманъ, не сж французски, както ги е означилъ Е., нито шведски, както твърди Т. Нордлинъ, а ржкописътъ е отъ нѣмски произходъ, писанъ, вѣроятно, въ Каселъ, като предполагаемия му авторъ е Герхардтъ Диснеръ. Е. е редактиралъ списанието „Revue musicale“, като органъ на Парижкия клоиъ на М. М. Д.

Експерт, Анри — Expert, Henri — француз. музикаленъ изследвателъ, род. 12 май 1863 въ Бордо, учителъ въ Нидермайеровия църковно-музикаленъ институтъ въ Парижъ и при Цезарь Франкъ; 1909 — втори, 1921 — първи библиотекаръ на консерваторията. Е. се е посветилъ на изучаване френската и нидерландска музика на XV и XVI в. — едно огромно дѣло въ 6 части: I. „История-музиканти на французския ренесансъ“ — отъ която сж излъзли 23 тома — партитури съ творби отъ Ласо, Гудимелъ, Жанкеиъ, Моди и др. II. „Тематична библиография на разглежданата литература“, III „Теоретици на музиката отъ времето на ренесанса“, IV „Източници на френско-фламандското музикално изкуство на XV и XVI в.“, V Коментаръ, VI „Извадки отъ майсторитъ-музиканти“ — избрани творби за гласове (излъзли 150 кжса, докато отъ IV и V частъ нищо не е излъзло). Други важни негови дѣла сж: „Паметници отъ французската музика на ренесанса“, „Свѣт-